

kā degvielu alumīnija ražošanā *Gardannei*, *Shannon* un *Sardaigne* reģionā, atbrīvojums no akcīzes nodokļa, kurus attiecīgi ieviesa Francija, Īrija un Itālija, ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, kas ir daļēji nesaderīgs ar kopējo tirgu, un tādēļ tā izdeva rīkojumu atbilstošajām dalībvalstīm uzsākt minēto atbalstu atmaksāšanas procedūru ⁽³⁾. Ar 2006. gada 17. februārī celto prasību Francija lūdza daļēji atcelt šo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Francijas piešķirto atbrīvojumu no nodokļa *Gardanne* reģionā ⁽⁴⁾.

Komisija nolēma veikt formālo pārbaudes procedūru jautājumā par minerāleļļas, ko izmanto alumīnija ražošanā, atbrīvojumu no akcīzes nodokļa par laika posmu no 2004. gada 1. janvāra. Pēc tam, kad dalībvalstīm un trešajām ieinteresētajām personām tika sniegta iespēja iesniegt savus apsvērumus šajā sakarā, tā pieņēma 2007. gada 7. februāra lēmumu C (2007) 286 galīgā redakcijā attiecībā uz minerāleļļu, ko izmanto kā degvielu alumīnija ražošanā *Gardannei*, *Shannon* un *Sardaigne* reģionā, atbrīvošanu no akcīzes nodokļa, kurus attiecīgi piemēro Francija, Īrija un Itālija (Valsts atbalsti Nr. 78-79-80/2001). Šis prasības ietvaros runa ir par apstrīdēto lēmumu.

Savas prasības pamatojumam prasītāja norāda divus pamatus, no kuriem pirmais ir balstīts uz valsts atbalsta jēdzienu pārkāpumu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Tā norāda, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, secinot, ka pastāv valsts atbalsts, lai gan visi nepieciešamie nosacījumi atbalsta klasifikācijai, kas ir noteikti *Altmark* ⁽⁵⁾ judikatūrā, nebija izpildīti. Tā turklāt apgalvo, ka Padome lēmumus par atbrīvojuma no nodokļa atļaušanu līdz 2006. gada 31. decembrim pieņēma pēc Komisijas priekšlikuma, kurai pēc prasītājas domām bija jāpārliecinās pirms šāda priekšlikuma sniegšanas, ka atļauja neradīs konkurences traucējumu. Tādēļ prasītāja apgalvo, ka Komisija nevarēja, pirmkārt, piedāvāt Padomei pieņemt lēmumu, ar ko atļauj sniegt atbrīvojumu no akcīzes nodokļa, un neiebild pret tā pagarināšanu līdz 2006. gada 31. decembrim, un, otrkārt, atzīt, ka šis pats atbrīvojums no nodokļa ir ar kopējo tirgu nesaderīgs valsts atbalsts no 2004. gada 1. janvāra.

Otrais prasītājas norādītais pamats ir balstīts uz pamatojuma neesamību, jo apstrīdētajā lēmuma nav norādīta ietekme uz atbilstošo tirgu vai uz dažādo uzņēmumu stāvokli šajā tirgū, vai konkurences apdraudējuma raksturs vai ietekme uz minēto tirdzniecību.

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīva par akcīzes nodokļa par minerāleļļām struktūru saskaņošanu.

⁽²⁾ Publicēts OV C 30, 02.02.2002.

⁽³⁾ Lēmuma C [2005] 4436 galīgā redakcijā, valsts atbalsti Nr. 78-79-80/2001, OV 2006 L 119, 12. lpp.

⁽⁴⁾ Lieta T-56/06, Francija/Komisija, Paziņojums publicēts 2006. gada 22. aprīlī Oficiālajā Vēstnesī, C 96, 21. lpp.

⁽⁵⁾ Tiesas 2004. gada 24. jūlija spriedums lietā C-280/00 *Altmark Trans, Recueil*, I-7747. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 18. aprīlī — Areva u.c./Komisija

(lieta T-117/07)

(2007/C 140/49)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājas: AREVA SA, AREVA T&D HOLDING SA, AREVA T&D SA, Parīze (Francija), un AREVA T&D AG, Oberentfelden (Šveice) (pārstāvji — A. Schild, Rechtsanwältin, un J.-M. Cot, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmuma 1. punktu daļā, kurā, pirmkārt, noteikta AREVA T&D SA un ALSTOM SA solidāra atbildība par konkurenci deformējošām darbībām, kas veiktas laikā no 1992. gada 7. decembra līdz 2004. gada 8. janvārim, un, otrkārt, kurā noteikta AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING SA un AREVA SA solidāra atbildība par konkurenci deformējošām darbībām, kas veiktas laikā no 2004. gada 9. janvāra līdz 2004. gada 11. maijam;
- pakārtoti — atcelt vai būtiski samazināt AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING SA un AREVA SA uzlikto naudas sodus;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas ar šo prasību lūdza daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra lēmumu C(2006) 6762, galīgā redakcija, par EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanu (lieta COMP/F/38.899 — Komutāciju aparātūru gāzveida izolācijai) par aizliegto vienošanos projektu jomā attiecībā uz komutāciju aparātūru gāzveida izolācijai saistībā ar manipulāciju ar uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā attiecībā uz šiem projektiem, minimālās cenas noteikšanu publiskā iepirkuma procedūrā, kvotu piešķiršanu un informācijas apmaiņu. Pakārtoti prasītājas lūdz samazināt viņām ar apstrīdēto lēmumu uzlikto naudas sodu apmēru.

Savu prasību pamatojumam prasītājas izvirza septiņus pamatus.

Pirmais pamats ir EKL 253. pantā paredzētā Komisijas pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums, ciktāl pamatojums esot pretrunīgs un nepietiekams attiecībā uz apstākļiem, kas it īpaši skar apsūdzību konkurenci deformējošās darbībās, solidāra soda uzlikšanu kopā ar ALSTOM SA un naudas soda pamata summas palielināšanu sakarā ar AREVA T&D SA vadošo lomu pārkāpumā.

Izvirzot otro pamatu, prasītājas pārmet Komisijai EKL 81. panta pārkāpumu un, it īpaši, juridisko normu pārkāpumu saistībā ar atbildības noteikšanu par pārkāpumu, nosakot AREVA T&D SA, AREVA T&D AG atbildību par konkurenci deformējošām darbībām pirms šo sabiedrību nodošanas, ko veica ALSTOM SA, tādēļ, ka Komisija uzskatīja, ka šīs sabiedrības pirms to nodošanas nebija neatkarīgas no ALSTOM SA.

Prasītāju izvirzītais trešais pamats attiecas uz EKL 81. panta pārkāpumu, jo Komisija esot noteikusi AREVA SA un AREVA T&D HOLDING SA atbildību par konkurenci deformējošām darbībām, kas attiecināmas uz to tiešiem vai netiešiem meitas uzņēmumiem AREVA T&D SA un AREVA T&D AG, lai gan prasītājas uzskata, ka Komisija nav pierādījusi, ka pārkāpuma laikā AREVA SA un AREVA T&D HOLDING SA patiešām kontrolētu šos meitas uzņēmumus.

Ceturtais un piektais pamats attiecas uz EKL 7. un 81. panta pārkāpumu, it īpaši, saistībā ar tiesību normām attiecībā uz solidaritāti atbildību par pārkāpumu. Prasītājas norāda, ka Komisija nevar solidāri sodīt AREVA T&D SA un ALSTOM SA tādēļ, ka tās neveido ekonomisku vienību un šāda solidāra sodīšana esot Komisijas sodu uzlikšanas pilnvaru prettiesiska deleģēšana, kā arī vispārējo vienlīdzīgas attieksmes principa, tiesiskās drošības principa un efektīvas tiesiskās aizsardzības principa pārkāpums.

Izvirzot sesto pamatu, prasītājas pārmet, ka apstrīdētajā lēmumā ir kļūdaini piemērots vadošās lomas jēdziens, kā arī pārkāpts EKL 81. pants un Pamatnostādnes par naudas sodu aprēķināšanu, ⁽¹⁾un vairāki vispārējie tiesību principi.

Ar pēdējo pamatu prasītājas norāda, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā attiecībā uz sadarbības apjomu, ko prasītājas sniedza izmeklēšanas procesā, pārkāpjot EKL 81. pantu un Pamatnostādnes par sadarbību, kas noteiktas paziņojumā par imunitāti attiecībā uz naudas sodiem un to apmēra samazināšanu aizliegto vienošanos lietās ⁽²⁾

⁽¹⁾ OV C 9, 14.01.1998., 3. lpp.

⁽²⁾ OV C 45, 19.02.2002., 3. lpp..

Prasība, kas celta 2007. gada 16. aprīlī — MB Immobilien un MB System/Komisija

(lieta T-120/07)

(2007/C 140/50)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: MB Immobilien Verwaltungs GmbH, Neukirch/Lausitz (Vācija) un MB System GmbH & Co. KG, Nordhausen (Vācija) (pārstāvis — G. Brüggem, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu K (2007) 130, galīgā redakcija, par valsts atbalstu Nr. C 38/2005 (iepriekš NN 52/2004), ko Vācija piešķirusi *Biria-Gruppe*;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji iebilst pret Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu K (2007) 130, galīgā redakcija, kurā Komisija ir nolēmusi, ka trīs pasākumi, ko ietver valsts atbalsts, kuru Vācija piešķirusi *Bike Systems GmbH & Co. Thüringer Zweiradwerk KG, Sachsen Zweirad GmbH* un *Biria GmbH* (turpmāk tekstā — “*Biria AG*”), nav saderīgi ar kopējo tirgu.

Pirmais prasītājs ir *Biria AG* tiesību pārņēmējs, otrais — *Bike Systems GmbH & Co. Thüringer Zweiradwerk KG* tiesību pārņēmējs. Prasītāji apgalvo, ka apstrīdētais Komisijas lēmums tos skar tieši un individuāli.

Prasības pamatojumam prasītāji, pirmkārt, norāda, ka ir pārkāptas Kopienu tiesības, nepareizi interpretējot tiesisko regulējumu par atļautu valsts atbalstu. Šajā sakarā tie iebilst, ka atbildētāja lēmumu nav pamatojusi ar grūtībās nonākuša uzņēmuma definīciju, kas ir sniegta tiesiskajā regulējumā par atļautu valsts atbalstu.

Komisija ir pārkāpusi Kopienu tiesības arī kļūdaini izvērtējot faktiskos apstākļus. Prasītāji šajā sakarā norāda, ka uzņēmumi, uz kuriem attiecas apstrīdētais lēmums, pretēji atbildētājas uzskatiem, atbalsta piešķiršanas brīdī nav bijuši grūtībās nonākuši uzņēmumi.

Visbeidzot, prasītāji norāda, ka ir pārkāptas Kopienu tiesības, pieļaujot būtiskus trūkumus pamatojumā.